

„Jawel meneer.”

Ze ging; Simon zocht naar woorden, naar een onderwerp om weer te komen tot deze beproefde inleiding, maar ze onderving hem al.

„Joa Domburg is altijd mooi, ee meneer? God joa, toen met U, toen was ik eelemaal bekoaid met de weg. Maar 'k ben d'r anders groag oor, vooral met de kinders. Och, u begriipt, dat 's dan pootje boaje en over de dunen loopen en dan bootrammen eten in de kuul van Berkenbosch, dat 's....”

Er werd weer geklopt.

„Ja!”

Nu was het juffrouw Lurkus.

Ze neeg even met een ijskouden blik en een simplen hoofdknik, welke haar kin nauwelijks verplooidde, voor mevrouw Leenbach, dan, tegenover Simon staande, het hoofd wat scheef, in de oogen een servielen glimlach, terwijl ze zacht heur handen wreef aan het schortje, vroeg ze:

„Wou u thee gehad hebben, meneer?”

„Ja.”

„Dan zal u toch nog een oogenblik geduld moeten hebben,” sprak ze op bedenkelijken toon: „'t Fornuus is nog niet an, ziet U en ik heb op 't oogenblik geen kokend water.... maar ik kan 't natuurlijk wel op 't gas....”

„Och, bè nee.... doet U voor mien geen moeite,” viel mevrouw Leenbach in: „Ik dacht, dat meneer zee, dat er al thee was.... maar 't is eigenlijk ook nog veels te vroeg.”

„Dus.... e.... maar niet?” vroeg juffrouw Lurkus, met nu in bereidwillige berusting geopende handen.

„Nee.... gerus nie, juffrouw,” zei mevrouw Leenbach krachtig.

Simon zweeg.

Toen neeg juffrouw Lurkus nogmaals stijfjes met een halve toeknijping van haar oogen voor mevrouw Leenbach en ging dan geruischloos heen.

„Dat.... e.... dat spiet me noe,” sprak Simon ontstemd, en nog wat afgetrokken door de onzekerheid of Lurkus daar niet achter de deur bleef staan luisteren.

Mevrouw Leenbach lachte.

„Bè, 't geeft ommers niks, meneer; ik ben ik geeneens zoo'n theeleute. Kriegt u deze eele koamer warm met dien oard?” vroeg ze er dan plots achter.

Hij begreep niet dadelijk.

„...Hoe zegt u?... O ja... ja zeker; vooral 's avonds als het licht ook aan is. Maar het is lang geleden, dat hij gebrand heeft; over 'n jaar of zes, toen hebben we hier nogeens een bijeenkomst gehad, maar sedert....”

„Prachtig plafond....” bewonderde ze nu, naar de in vergulde rococco